

LBRIS

We know
books

Copyright © SIONO Editura

Toate drepturile rezervate. Este interzisă reproducerea totală sau parțială a textelor pe orice suport audio, video sau electronic fără acordul în scris al editurii, cu excepția citatelor scurte, mai mici de 100 de cuvinte, necesare pentru recenzii sau referințe.

SIONO Editura

*Bd. Ion Mihalache 93 - 105, Sector 1
București, România*

*office@sionoeditura.com
www.sionoeditura.com*

Editor: Radu Prodan
Corectura: Issabela Cotelin
Coperta: Robert Adrian

**Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
VARTOLOMEI, LOEREDANA**

Poate într-o altă viață / Loredana Vartolomei. - București :
Siono Editura, 2025
ISBN 978-630-6509-83-6

821.135.1

Loredana V.

POATE ÎNTR-O ALTĂ VIAȚĂ

SIONO
EDITURA
București, 2026

CUPRINS

Introducere	7
Capitolul 1	
Privirea care a început totul	9
Capitolul 2	
Când sufletul tresare în tăcere	24
Capitolul 3	
Sărutul care mi-a frânt liniștea	31
Capitolul 4	
În brațele vinovăției	36
Capitolul 5	
Două lumi, un singur suflet sfâșiat	42
Capitolul 6	
Oameni care vin. Lecții care rămân	53
Capitolul 7	
O cameră de liniște, un suflet de veghe	72
Capitolul 8	
Un colț de lume doar al nostru	78
Capitolul 9	
Ce simți când te pierzi printre tăceri	86
Capitolul 10	
Prea aproape să fim nimic.	
Prea departe să fim totul	92

Capitolul 11

Bărbatul care mi-a dat tot,
dar nu s-a dat pe el 97

Capitolul 12

Acolo unde am început.
Acolo unde am sfârșit 105

Capitolul 13

O scrisoare ce nu a fost trimisă niciodată 113

Capitolul 14

Când am stat față în față cu Dumnezeu 115

Capitolul 15

Ochii cu care vezi altfel 120

Capitolul 16

Lacrimi ascunse în palme 127

Capitolul 17

Poate nu te-am avut niciodată cu adevărat.
Dar tu ai fost tot 131

Capitolul 18

Tu nu ai fost un om obișnuit.
Și nici iubirea mea pentru tine n-a fost 136

Capitolul 19

O clipă cât o viață 140

Capitolul 20

Poate într-o altă viață... 144

Capitolul 21

Ultima scrisoare pentru Robert 148

adevăr. Cu foc.

Povestea noastră nu are un început clar și nici un final bine definit. A fost un drum format din clipe furate, din tăceri pline și priviri care spuneau mai mult decât ar fi putut spune o mie de cuvinte.

Știu că poate vei judeca. Că vei crede că n-ar fi trebuit. Că am greșit. Poate chiar am greșit. Dar știu sigur un lucru: tot ce am trăit a fost real. Nimic nu a fost forțat. Niciun gest, nicio emoție, nicio alegere.

Această carte este pentru tine — cea care ai simțit cândva că trăiești pe jumătate. Cea care ai iubit în tăcere. Cea care ai fost văzută, dar nu aleasă. Cea care ai plecat, deși voiai să rămâi.

Este pentru toate sufletele care știu cum e să simți că te destrami și totuși să speri. Este despre puterea de a iubi dincolo de reguli, dincolo de frică, dincolo de timp.

Nu am scris aceste rânduri ca să fiu înțeleasă. Le-am scris ca să mă eliberez.

Poate că, într-o altă viață, povestea noastră ar fi fost simplă. Poate acolo el ar fi fost al meu. Poate acolo ne-am fi iubit fără vină.

Dar în viața asta... a fost Robert. Și a fost de ajuns ca să nu mai fiu niciodată aceeași.

Cu dragoste și sinceritate,

Lola.

Capitolul I

Privirea care a început totul

Unele priviri nu cer nimic. Și totuși, îți schimbă totul.

Într-o lume în care monotonia și lipsa de pasiune păreau să fi pus stăpânire pe viața mea, mă aflam prinsă într-o relație ce devenise, în mod inevitabil, un simplu obicei cotidian. Timpul trecea, iar eu mă simțeam tot mai departe de fericirea autentică și de acea scânteie care odinioară îmi lumina zilele. Viața părea să fi intrat într-o stare de stagnare, iar inima mea tânjea după ceva mai mult, după un sentiment care să-mi reamintească de intensitatea emoțiilor pe care le credeam pierdute.

Și apoi, ca o adiere neașteptată într-o zi de vară, a apărut el. Era el, cel care, cu o singură privire și un zâmbet enigmatic, a reușit să-mi zdruncine lumea interioară. Nu era doar un simplu trecător prin viața mea, ci o prezență magnetică ce părea să fie trimisă special pentru a-mi înviora sufletul. În acea clipă, tot zgomotul orașului s-a

estompat. Am auzit doar pașii lui, și parcă și inima mea își schimba ritmul ca să-l urmeze. Nu știam de ce îl priveam mai atent decât pe oricine altcineva, dar era ceva în felul în care își ținea umerii drepti și țigara între degete, ca și cum lumea întreagă îi aparținea fără ca el să fi cerut-o. M-am întrebat dacă și el a simțit acea fisură ciudată în timp. Cu fiecare întâlnire, simțeam cum inima mea, deși zdruncinată de emoții noi și necunoscute, începea să se înalțe către noi orizonturi de fericire și împlinire.

Însă drumul către această transformare nu era unul ușor. Era o călătorie presărată cu îndoieli, temeri și schimbări inevitabile, o cale pe care trebuia să o parcurg cu curaj și determinare. Fiecare pas înainte părea să fie însoțit de o luptă interioară între ceea ce știam și ceea ce începeam să simt. Era o confruntare între vechea realitate și promisiunea unui nou început, o lume pe care el o deschidea pentru mine cu fiecare gest, cu fiecare cuvânt șoptit.

Această poveste este una reală, o mărturie sinceră a unei iubiri care m-a transformat în moduri neașteptate. Știu că, citind aceste pagini, poate multe femei mă vor judeca sau vor privi cu scepticism alegerile pe care le-am făcut. Dar poate că iubirea, în esența ei, este tocmai despre imperfecțiune și vulnerabilitate.

Pe măsură ce m-am aventurat mai adânc pe acest drum, am descoperit nu doar complexitatea și frumusețea unei iubiri neașteptate, ci și puterea de a mă regăsi pe mine însămi. Aceasta nu este doar povestea unei iubiri care mi-a zdruncinat lumea, ci și a unei călătorii spre auto-descoperire și regăsire. Este cronică a unei transformări, a unui suflet care a învățat să se înalțe din nou, ghidat de forța pură a unei iubiri care a venit să îi redefinească existența.

Această poveste este despre curajul de a lăsa trecutul în urmă, despre îndrăzneala de a înfrunta necunoscutul și despre frumusețea de a găsi fericirea acolo unde nu te aștepti. Este un testament al puterii iubirii de a vindeca, de a transforma și de a învăța că uneori trebuie să ne lăsăm lumea zdruncinată pentru a descoperi adevărata noastră înălțare.

Era o dimineață obișnuită de vară, când soarele își trimitea razele blânde printre frunzele copacilor de pe bulevard, creând un joc de umbre și lumini care părea să danseze pe asfaltul încă umed de rouă. Mergeam fără grabă, lăsându-mă purtată de ritmul pașilor mei, când l-am văzut. El stătea acolo, sprijinit de un stâlp, cu o țigară între degete, emanând o aură de siguranță de sine aproape palpabilă. Îl recunoșteam vag; era prietenul iubitului meu, o prezență familiară din acele întâlniri

sociale la care participam din obligație și nu din plăcere.

Privirea lui, de un albastru pătrunzător, părea să aibă puterea de a scruta până în cele mai ascunse cotloane ale sufletului meu. Nu era doar o culoare. Era o întrebare. O provocare. O promisiune. Am avut instinctul să mă protejiez, să mă uit în altă parte, dar am simțit în același timp că dacă o fac, pierd ceva ce nu știu când voi mai întâlni. M-am simțit vulnerabilă sub acea privire, așa că, instinctiv, mi-am îndreptat ochii spre telefon, prefăcându-mă absorbită de ecranul său. În acel moment, el era doar un străin pentru mine, un chip cunoscut, dar lipsit de relevanță în povestea mea de viață. Ceea ce nu știam atunci era că acest străin avea să devină centrul universului meu, un punct de cotitură în existența mea aparent banală.

Era un bărbat de o frumusețe aparte, fiecare trăsătură a sa părea să fi fost sculptată cu o migală divină, de parcă însuși zeitățile ar fi lucrat la crearea lui. Ochii săi, de un albastru intens și hipnotizant, aveau o profunzime care părea să ascundă povești nespuse și emoții tănuite, asemenea unui ocean infinit de mistere. Privirea lui adâncă te făcea să simți că îți poate citi sufletul și că în prezența lui nu ai putea ascunde nici cel mai mic gând sau sentiment.

Buzele lui, conturate fin și pline, păreau mereu

pregătite să schițeze un zâmbet enigmatic, un zâmbet care îți dădea impresia că știe mai mult decât lasă să se vadă, un zâmbet care te invita să descoperi tainele pe care le ascunde. Acest zâmbet, de o subtilitate cuceritoare, era ca o promisiune nespusă, o invitație la a descoperi o lume nouă și fascinantă alături de el.

Părul lui, șaten cu reflexii aurii, se unduia ușor în bătaia vântului, completând imaginea unui bărbat ce emana o siguranță de sine aproape arogantă, dar atrăgătoare. Fiecare șuviță părea să danseze în lumina soarelui, creând un joc de umbre și lumini care îi subliniau și mai mult trăsăturile. Acest joc de lumini și umbre nu făcea decât să accentueze aura de mister și farmec care îl înconjură, iar prezența lui era de neignorat într-o mulțime, atrăgând priviri admirative și curioase deopotrivă. Era un bărbat care, fără să depună vreun efort vizibil, reușea să stârnească admirația și respectul celor din jurul său.

În preajma sa, timpul părea să capete o altă dimensiune, iar lumea întreagă se reducea la momentul prezent, un moment în care fiecare clipă avea valoare și sens. Era un bărbat care nu doar că atrăgea privirile, dar reușea să îți rămână în minte și în suflet, un bărbat a cărui prezență era de neuitat.

Eu, pe de altă parte, mă consideram o fată

obișnuită, cu ochi căprui și mari, în care mi se oglindeau toate emoțiile asemenea unor ferestre deschise către sufletul meu. Ochii mei, de un căprui profund, aveau capacitatea de a reflecta fiecare nuanță de emoție pe care o simțeam, fie că era vorba de bucurie, tristețe sau mirare. De multe ori, cei din jur îmi spuneau că ochii mei chiar sunt oglinda sufletului meu și nu de puține ori se întâmpla ca aceștia să trădeze ceea ce încercam cu disperare să ascund.

Aveam o înfățișare pe care o vedeam banală, dar care ascundea o lume interioară plină de vise, speranțe și dorințe nespuse. În spatele unui zâmbet timid și al unei aparențe rezervate, se ascundea o fire visătoare, mereu în căutare de noi experiențe și aventuri. Îmi plăcea să îmi imaginez lumi fantastice și povești nespuse, iar mintea mea era un tărâm plin de creativitate și imaginație. Cu toate acestea, rareori îmi dezvăluam adevăratele gânduri celor din jur, preferând să păstrez aceste lumi secrete doar pentru mine.

Eram slăbuță și înaltă, iar în ochi mi se citea o curiozitate neobosită față de lumea din jurul meu. Întotdeauna am avut o sete de cunoaștere și o dorință de a înțelege mai bine tot ceea ce mă înconjoară. Observam cu atenție fiecare detaliu, fiecare gest și fiecare nuanță a oamenilor și a locurilor din jurul meu, ca și cum fiecare element

ar fi avut o poveste de spus. Această curiozitate m-a făcut să mă simt adesea ca un spectator tăcut al lumii, absorbind totul fără a interveni prea des.

Am crescut învățând să mă mulțumesc cu ceea ce aveam, să îmi ascund adevăratele dorințe sub un zâmbet timid și să îmi îngrop visele sub povara așteptărilor altora. Timiditatea mea era atât binecuvântare, cât și obstacol. Era binecuvântare pentru că mă proteja de dezamăgirile lumii exterioare, dar obstacol pentru că mă împiedica să îmi exprim adevăratele sentimente și să lupt pentru ceea ce îmi doream cu adevărat. Plângeam repede, iar lacrimile mele erau un amestec de emoții intense, uneori de bucurie, alteori de tristețe sau frustrare. Învățasem să plâng în tăcere, fără să deranjez pe nimeni, ca și cum lacrimile mele erau un secret pe care doar eu îl puteam înțelege.

În ciuda timidității mele, știam că undeva, adânc în sufletul meu, exista o forță interioară care aștepta momentul potrivit să iasă la suprafață. Acea forță era alimentată de dorința de a-mi depăși limitele și de a-mi împlini visele, indiferent de piedicile din cale. Eram conștientă că într-o zi voi găsi curajul de a-mi dezvălui adevărata natură și de a îmbrățișa lumea cu brațele deschise, fără teamă și fără rețineri.

În acea zi, când l-am văzut pe bulevard, nu am

simțit niciun fior, niciun fluture în stomac, nimic care să mă avertizeze asupra furtunii emoționale ce avea să urmeze. El nu trezise nimic în mine, iar eu nu eram decât o siluetă trecătoare în viața lui. Dar viața, cu toate capriciile sale, avea să îmi demonstreze că întâmplările aparent banale pot ascunde începuturi de neuitat. Destinul – sau poate voința divină – avea să ne aducă împreună din nou, de data aceasta cu planuri pe care nici în cele mai îndrăznețe vise ale mele nu le-aș fi conceput vreodată.

Aceasta era doar prima pagină a unei povești ce avea să îmi schimbe viața, o poveste în care el, străinul de pe bulevard, avea să devină centrul universului meu. Întâlnirea noastră, aparent întâmplătoare, avea să fie piatra de temelie a unei călătorii spre auto-descoperire și iubire, una care avea să îmi redefină existența și să îmi arate că uneori cele mai mari schimbări vin din cele mai neașteptate întâlniri.

După acea primă întâlnire, viața mea a continuat pe un făgaș aparent obișnuit. Aveam un iubit, o persoană care îmi era alături de ceva vreme și cu care împărtășeam multe momente frumoase. Relația noastră era una stabilă, bazată pe încredere și respect reciproc, dar, deși lucrurile între noi păreau să meargă bine, în adâncul sufletului meu simțeam că lipsește ceva, o scânteie pe

care nu o puteam defini cu exactitate.

Zilele treceau cu repeziciune, una după alta, fiecare aducându-mi noi provocări și speranțe, în special în căutarea unui loc de muncă care să îmi ofere atât stabilitate, cât și satisfacție personală. Îmi petreceam ore întregi răsfoind anunțuri de angajare, trimițând CV-uri și pregătindu-mă pentru interviuri, fiecare încercare fiind un pas înainte spre un viitor mai bun.

În tot acest timp, gândul la străinul de pe bulevard nu mă părăsea niciodată complet. Era ca o prezență subtilă, dar constantă, un fir roșu care părea să lege toate aspectele vieții mele. În momentele de liniște, îmi aminteam de ochii săi de un albastru profund și de zâmbetul enigmatic care părea să ascundă un univers întreg de emoții și povești nespuse.

Cu toate acestea, viața mea își urma cursul, iar eu mă concentram pe micile victorii și realizări ale fiecărei zile. Încercam să îmi păstrez optimismul și să îmi găsesc echilibrul între dorințele mele profesionale și nevoile personale. Fiecare interviu la care participam era o ocazie de a mă cunoaște mai bine și de a-mi rafina abilitățile, iar fiecare refuz mă motiva să continui să caut până când voi găsi locul potrivit pentru mine.

Îmi împărtășeam gândurile și cu iubitul meu, care îmi oferea susținere și încurajări. Era acolo